



BÁNH ĐÚC CÓ “XƯƠNG”

Nó đã từng có một cuộc sống sung túc, một gia đình yên ấm và hạnh phúc. Năm nó 12 tuổi, mẹ nó mất vì bệnh tật, để lại ba anh em nó nheo nhóc. Từ đấy, bố nó trở nên bê tha, lúc nào cũng ngập trong hơi men, cứ về tới nhà là mắng mỏ và đánh đập anh em nó. Ngôi nhà của nó vắng đi những tiếng cười mát dần hơi ấm tình yêu thương. Mỗi khi nhớ mẹ nó chỉ biết ngồi khóc một mình và thắm tùi thân cho số phận của anh em nó.

Thương anh em nó, họ hàng tìm cho anh em nó một bà mẹ kế. Tuy nhiên, chỉ được một thời gian, người mẹ kế ấy không chịu được bố nó nên bỏ anh em nó “ra đi”. Anh em nó đã nghĩ từ đây sẽ sống cuộc sống không có những người đàn bà xa lạ trong nhà nữa. Bỗng một hôm, bố nó về nhà, chở sau xe là một người phụ nữ.

Người phụ nữ này mới hơn 30 tuổi. Thời gian đầu tuy còn ngại ngùng song cô cũng chủ động làm thân, nói chuyện với anh em nó. Hai đứa em của nó còn nhỏ nên cô nhanh chóng giành được tình cảm của chúng bằng những câu chuyện cổ tích, những món quà bất ngờ, những món ăn ngon do chính tay cô làm. Còn nó là đứa cứng đầu nên không dễ dàng trao niềm tin và tình yêu cho cô. Nó luôn thấy hụt hẫng vì nó nghĩ bố đã quên mẹ nó, trao tình thương cho một người đàn

bà khác, nó ghét “di ghê”. Dù em nó gọi cô bằng mẹ nhưng trong suốt mấy năm trời, nó chỉ gọi cô là di. Nó luôn ở cạnh bố nó, canh chừng, cố gắng để thời gian bố nó và mẹ kế ở gần nhau là ít nhất. Vì thế, không ít lần nó vác gói sang đòi ngủ chung với bố.

Trong vai một người mẹ thực sự, cô như một cơn gió đã thổi được tình yêu vào căn nhà trống vắng. Cô đã thay đổi được người đàn ông rượu chè, mang lại cho lũ trẻ người bố thân thương. Hiểu rằng mình là người đến sau, cô không trách nó mà còn luôn tỏ ra cho nó thấy thiện chí của cô. Cô biết, thời gian là phương thuốc hữu hiệu nhất để chữa lành các vết thương cho nó và chứng minh cho lòng chân thành của cô. Cô luôn tỏ ra vui vẻ nhưng cũng rất nghiêm khắc với anh em nó. Hàng ngày, cô luôn thức khuya để dạy em nó học, sáng ra lại dậy sớm com nước cho nó đi học. Có những ngày trời bỗng trở gió mùa hoặc mưa, cô lặn lội xe đạp mang áo rét, áo mưa tới trường cho nó. Mỗi lần vào kì thi, cô lại lục lọi thức thật sớm nấu xôi đỗ và thập hương cho mẹ nó, xin phù hộ cho nó. Khi nó ốm thì phải nói, com cháo, thuốc men, quà cáp tẩm bổ cô chuẩn bị đủ cả. Không chỉ thế, cô mượn vở bạn nó, sau khi làm xong việc nhà, cô thức cả đêm để chép bài cho nó....

Rồi nó đi học xa nhà phải ở trọ. Hai tháng

nó không về, cô bồn chồn, lo lắng, sợ nó bị ốm, cô... nhớ nó. Chồng cô bảo không phải lo, nhưng cô không chịu. Cô chuẩn bị ruốc, bánh trái, tay xách nách mang gần trăm cây số tới cho nó. Lặn mò mãi cô cũng tìm ra phòng của nó. Nó ngỡ ngàng, khi mở cửa ra thấy cô đứng đó với đồng hồ nặng trên tay. Bọn bạn nó chỉ biết ghen với nó có một người mẹ thật tuyệt vời. Im lặng một lúc nó mới thốt ra được vài câu:

- Ai bắt di lặn lội mang những thứ này tới đây làm gì cho mệt. Đường xá thì di không biết.

- Hai tháng rồi con không về, di với các em nhớ con lắm. Đạo này con gây nhiều, học hành vất vả lắm hả con? – Cô nghẹn ngào, đôi mắt nhoe đi.

Sau bữa cơm trưa với các bạn cùng phòng với nó, cô lại chuẩn bị áo nón dặn dò nó vài câu rồi ra về. Lúc tiễn cô lên xe, nó ngập ngừng: “Di về cẩn thận... Mẹ... bảo với các em... tháng sau con về”. Câu nói bị gãy thành từng khúc, nhỏ nhưng đủ để nghe thấy. Nói xong, nó quay đầu, cầm cổ chày.

Trên chuyến xe ấy, người ta thấy có một người phụ nữ đang khóc, nhưng không ai nghĩ đó là giọt nước mắt hạnh phúc của một “di ghê”.

ĐỖ AN